

L'entrevista
Albert Bau Doctor en Pediatria. Coautor del llibre 'Consells per a pares imperfectes'

Lluís Martínez

“Els pares ben informats no s'equivoquen”

Els pares només fem 20 errors?

Més de 20, però vam triar els més representatius i els que més preocupen a les famílies: 10 pediàtrics i 10 psicològics.

I quina conclusió han tret?

Que si les famílies tinguessin més informació podrien evitar problemes posteriors...

Expliquen tècniques per evitar els errors?

El llibre no és cap guia pedagògica ni un manual sobre el que s'ha de fer en cada cas, sino una invitació a reflexionar. I uns pares més reflexius i més informats també són més responsables i fan menys errors.

Quin és l'error més freqüent?

Depèn de l'edat i del moment. Al principi, obligar a menjar i a dormir. L'infant és una entitat natural que té els seus propis ritmes.

No hi hem d'imposar horaris?

No al principi. El nen estableix els seus propis ritmes biològics. Amb el temps ja ho anirem modulant. Però si al principi som massa estrictes i obliguem a dormir i a menjar, aquests actes no donen satisfacció a l'infant. I això pot acabar passant factura.

Els avis també s'equivoquen?

Menys que els pares, però també en fan. Els avis tenen una experiència prèvia que de vegades permet corregir errors. Però de vegades els magnifiquen amb els nets.

Quina és l'arrel dels errors?

La desinformació. Al llibre intentem explicar que amb informació evitarem conductes poc adequades.

I com hem arribat a aquest punt?

Abans, la cura dels nens es feia amb famílies més nombroses. Hi havia mares, àvies i germans. Ara les famílies estan més disperses i tenen menys fills. Els pares no tenen experiències prèvies.

Il·lavors entra en escena el professional...

Sí, però el pediatra no només ha de curar el nen quan està malalt, sinó que ha de fer prevenció i explicar els hàbits correctes d'alimentació i com s'ha de tractar el nen que té febre, però abans que la tingui.

I això és fa?

La mesura de quants pacients o famílies o nens ha d'atendre cada professional es fa amb criteris economicistes.

Més temps i menys pacients?

Sí, perquè calen 10 minuts per tractar una bronquitis i mitja hora més per explicar a la família que ha de fer quan el nen plora perquè el posa a dormir a una hora que no toca. I si no ho fa, tindrà insomni als 8 anys. Caldrà medicar-lo. La Seguretat Social es gastarà més diners que si s'hagués fet prevenció.

La medicina d'abans curava menys i consolava més. Passa el mateix amb la pediatria?

Sí. I jo reivindico el gran paper del pediatra puericultor, del pediatra de capçalera. Del pediatra que té temps per explicar les coses i en qui les famílies confien. Però amb la mobilitat de les plantilles això s'ha tornat molt difícil.

Dediquem prou temps als fills?

Es dedica poc temps. Una de les facetes més importants de la vida és tenir fills i cuidar-los. I no els hi dediquem el temps que pertoca.

Els pares intenten compensar les hores que no passen amb els fills amb béns materials...

Error, i reflexe del consumisme. És creure que la felicitat està en el que tens, no en el que ets. I això ho trasludem als fills. I no. A un nen, si el deixen triar quan està en formació, segur que prefereix jugar amb els pares que no que li comprin una joguina.

Els pares deleguen cada cop més les seves funcions en els avis, les mestres i els pediatres...

Cert. De vegades els pares no es fan prou responsables perquè tenen massa pressió per sobreviure i fer-se un lloc a la societat. Alguns pares obliden que són els actors principals de l'educació dels fills, i no els secundaris. Si no prenen el paper principal, no fan bé la seva feina.

“**Alguns pares obliden que són els actors principals en l'educació dels seus infants, no els secundaris**”

Sobreprotegim els fills?

Sovint. I ho fem per inseguretat.

Quins efectes té la sobreprotecció?

Els infants sobreprotegits necessitarà sempre el recolzament d'un altre a l'hora de fer-se adult. Tindran poca iniciativa, no superaran els obstacles...

DIEGO IBARRA

PERFIL El doctor Albert Bau és director del Centre Pediàtric Granollers i té 35 anys d'experiència. Per la seva consulta han passat tota classe de casos i ha comprovat que les famílies cauen un cop i un altre en els mateixos errors. Amb la psicòloga Estefania Carreño ha escrit 'Consells per a pares imperfectes. 20 errors que caldria evitar' (Ed. Leqtor). Tot i que dóna pistes molt valuoses, el llibre no és cap receptari. Bau i Carreño no venen peixos, sino canyes de pescar.

O es tornaran despòtics?

Un nen despòtic i intransigent també és el resultat de la sobreprotecció. Quan nota que ja no el mimen és transforma en un tirà.

Es bo posar-hi límits?

Bo i necessari. L'infant, a l'arribar a adult, tindrà uns límits socials que haurà de respectar, i uns límits personals que haurà d'admetre. Si no li ensenyem de petit i es creu que pot fer tot, mai s'esforçarà en superar obstacles.

La cultura de l'esforç que ara es reivindica...

És la cultura que diu que l'ésser humà ha de ser disciplinat i forjar la seva voluntat. Si això no s'ensenyava de petit s'imposa la mandra. I d'adult ets una persona amb bones intencions que no es concreten en res.